

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.930 van 21 november 2025
in de zaak A. 242.266/VII-42.561**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Henri Jasparlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 juni 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 306.795 van 17 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.004 van 12 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van

30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelore Vangenechten, die *loco* advocaat Oriane Todts verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoekster op 13 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en dat zij reeds op 14 november 2022 werd erkend als vluchteling in Griekenland.

Op 30 oktober 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster dient op 1 december 2023 tegen de voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 17 mei 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag ‘betreffende de status van vluchtelingen’, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 78 van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ (hierna: VWEU), van de artikelen 39/65, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 4, 20 e.v. van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95), van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’, en van de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster citeert de volgende overweging uit het bestreden arrest:

“Een systeem van uniforme erkenning van internationale bescherming statussen heeft geen wettelijke grondslag in het EU-recht en kent evenmin werking in het voorliggende beroep. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Geen enkele bepaling van internationaal recht, Unierecht of nationaal recht schrijft voor dat, wanneer een persoon reeds in een staat als vluchteling werd erkend en om redenen buiten zijn wil om niet terug kan keren naar de staat waar hij of zij internationale bescherming geniet, de autoriteiten van een andere staat waar deze persoon eveneens een

verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op hun beurt de ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land van herkomst niet zouden mogen/kunnen onderzoeken, laat staan dat deze autoriteiten de persoon in kwestie als vluchteling zouden moeten erkennen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal weldegelijk een soevereine appreciatiebevoegdheid wat verzoeksters verzoek om internationale bescherming betreft. De beoordeling door de Griekse autoriteiten en de opinie van de Advocaat-generaal neergelegd door verzoekster in haar aanvullende nota, zijn weliswaar een relevant element bij de beoordeling, maar doen verder geen afbreuk aan het voorgaande, omdat zij in het kader van het op het onderhavige beroep te geven antwoord verder niets specifiek toevoegen.”

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/6 niet correct heeft geïnterpreteerd door haar verzoek om internationale bescherming te beoordelen zonder over de elementen van het dossier van de Griekse autoriteiten te beschikken. Zij refereert aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 juni 2024 in de zaak C-753/22, *QY tegen Duitsland* (hierna: het arrest *QY*), waaruit zij onder meer citeert dat uit het beginsel van loyale samenwerking volgt “dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend”, met als doel “de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren”.

Zoals zij reeds heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst verzoekster erop dat geen samenwerking heeft plaatsgevonden en dat de Belgische asielinstanties hebben nagelaten om informatie uit te wisselen met de Griekse autoriteiten. Zo beschikken de Belgische asielinstanties bijvoorbeeld niet over de informatie die de Griekse autoriteiten hebben gebruikt om te oordelen dat zij minderjarig was of dat haar verklaringen over haar regio van herkomst geloofwaardig zijn. De Belgische asielinstanties hebben bijgevolg volgens verzoekster geen rekening kunnen houden met deze

elementen en hebben geen volledige en grondige analyse kunnen maken van haar verzoek om internationale bescherming, zoals vereist door richtlijn 2011/95 en de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van antwoord acht de verwerende partij het middel niet ontvankelijk in de mate dat verzoekster niet op concrete wijze uiteenzet op welke wijze een aantal door verzoekster ingeroepen bepalingen, waaronder de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet en artikel 4 van richtlijn 2011/95, zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

De verwerende partij stelt vervolgens dat het bestreden arrest dateert van 17 mei 2024 en dat verzoekster zich voor de Raad van State als cassatierechter niet kan beroepen op omstandigheden of feiten die dateren van nadien, zoals het arrest QY van 18 juni 2024, om aan te tonen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet niet correct heeft geïnterpreteerd door te oordelen over het verzoek om internationale bescherming, zonder te beschikken over de elementen van het dossier van de Griekse autoriteiten. Het staat verzoekster vrij om op grond van het voormelde arrest een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verwerende partij conform de op het ogenblik van zijn beoordeling geldende normen op goede gronden geoordeeld dat verzoekster haar voorgehouden recente afkomst uit Somalië en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakte, evenmin als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het niet relevant is of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte was van het arrest QY op het ogenblik dat hij het bestreden arrest uitsprak, aangezien arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarmee rechtsnormen worden geïnterpreteerd, van toepassing zijn vanaf het moment van de inwerkingtreding van die rechtsnormen. Verzoekster

wijst erop dat het doel van het onderhavige cassatieberoep erin bestaat dat de Raad van State zou vaststellen dat de interpretatie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan voornoemde bepalingen geeft, niet in overeenstemming is met het Unierecht.

Beoordeling

7. De kritiek van de verwerende partij dat verzoekster niet zou hebben aangegeven op welke wijze (onder meer) artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en artikel 4 van richtlijn 2011/95 zouden zijn geschonden met het bestreden arrest, mist feitelijke grondslag. Verzoekster acht in het verzoekschrift tot cassatie de voormelde bepalingen immers geschonden omdat de Belgische asielinstanties geen samenwerking hebben gevoerd met de Griekse autoriteiten en geen informatie met hen hebben uitgewisseld, zodat geen rekening kon worden gehouden met de elementen uit het Griekse dossier. Verzoekster steunt zich daartoe uitdrukkelijk op de interpretatie die in het arrest QY is gegeven aan artikel 4.1 van richtlijn 2011/95.

Het enige middel is minstens in die mate ontvankelijk.

8. Artikel 48/6, § 1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat vrijwel woordelijk de omzetting in het Belgische recht vormt van artikel 4.1 en 4.2 van richtlijn 2011/95, luidt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest QY het volgende geoordeeld over de verplichtingen in het kader van een nieuwe procedure om internationale bescherming na een eerdere erkenning als vluchteling in een andere lidstaat:

“70. In die omstandigheden moet in de tweede plaats worden bepaald wat de omvang is van de behandeling, door de bevoegde autoriteit van een lidstaat, van een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie door een andere lidstaat reeds de vluchtelingenstatus is toegekend.

71. In dit verband is het belangrijk eraan te herinneren dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van richtlijn 2011/95 de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken, zoals is opgemerkt in punt 62 van het onderhavige arrest [zie in die zin arresten van 24 juni 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 63; 14 mei 2019, M e.a. (Intrekking van de vluchtelingenstatus), C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403, punt 89, en 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Afgezien van de in artikel 3 van richtlijn 2011/95 neergelegde mogelijkheid om gunstiger nationale normen toe te passen, voorziet die richtlijn daarentegen niet in de toekenning van de vluchtelingenstatus aan andere onderdanen van derde landen of staatlozen dan degenen die aan die voorwaarden voldoen [zie in die zin arresten van 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 9 november 2021, Bundesrepublik Deutschland (Instandhouding van het gezin), C-91/20, EU:C:2021:898, punten 39 en 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

72. Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95 ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker (zie in die zin arresten van 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punt 41, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 98).

73. In dezelfde zin vloeit uit artikel 10, lid 3, van richtlijn 2013/32 in wezen voort dat verzoeken om internationale bescherming individueel, objectief en onpartijdig moeten worden onderzocht aan de hand van nauwkeurige en actuele informatie.

74. Indien het voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat op grond van de in punt 52 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte rechtspraak niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2,

onder a), van richtlijn 2013/32, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken.

75. Indien de asielzoeker overeenkomstig de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95 voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd, moet die autoriteit hem de vluchtelingenstatus verlenen zonder over een discretionaire bevoegdheid te beschikken.

76. In dat verband is deze autoriteit weliswaar niet verplicht om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

77. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat gemeenschappelijke criteria bevat om te bepalen welke personen werkelijk internationale bescherming behoeven, zoals benadrukt wordt in overweging 12 van richtlijn 2011/95, is immers gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen, volgens hetwelk – behalve in uitzonderlijke omstandigheden – moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het recht van de Unie, waaronder het Handvest, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arresten van 21 december 2011, *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punten 78-80, en 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punten 84 en 85).

78. Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

79. Het doel van deze informatie-uitwisseling is de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.

80. Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 1, van verordening nr. 604/2013, artikel 4, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2011/95, alsmede artikel 10, leden 2 en 3, en artikel 33, lid 1, en lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 aldus moeten worden uitgelegd dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.”

9. Uit het voorgaande volgt dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming na een eerdere erkenning als vluchteling in een andere lidstaat, *in casu* Griekenland, en waarbij de nieuwe aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, de Belgische instanties op grond van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 4 van richtlijn 2011/95, het verzoek opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moeten onderzoeken. Er moet ten volle rekening worden gehouden met de erkenningbeslissing in de andere lidstaat, *in casu* Griekenland, en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest echter geoordeeld dat “de commissaris-generaal weldegelijk een soevereine appreciatiebevoegdheid [heeft] wat verzoeksters verzoek om internationale bescherming betreft” en dat “[d]e beoordeling door de Griekse autoriteiten en de opinie van de Advocaat-generaal neergelegd door verzoekster in haar aanvullende nota, [...] weliswaar een relevant element [zijn] bij de beoordeling, maar [...]

verder geen afbreuk [doen] aan het voorgaande, omdat zij in het kader van het op het onderhavige beroep te geven antwoord verder niets specifiek toevoegen”.

Uit het bestreden arrest blijkt niet dat rekening is gehouden met elementen die de Griekse beslissing tot erkenning als vluchteling van verzoekster ondersteunen. Bovendien blijkt niet uit het bestreden arrest noch uit enig ander stuk uit het rechtsplegingsdossier dat informatie is uitgewisseld met de bevoegde autoriteiten van Griekenland, noch dat de verwerende partij haar standpunt heeft meegedeeld over het nieuwe verzoek en Griekenland heeft verzocht om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover het beschikt die tot de toekenning van deze status heeft geleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht dit integendeel niet nodig. Hieruit volgt dat niet “ten volle” rekening is gehouden met de eerdere erkenningsbeslissing in Griekenland en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. De verwerende partij kon hierdoor de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, niet met volledige kennis van zaken uitvoeren.

Door in de gegeven omstandigheden te oordelen dat de beoordeling door de Griekse autoriteiten “in het kader van het op het onderhavige beroep te geven antwoord verder niets specifiek toevoeg[t]”, zonder dat blijkt dat met die beoordeling rekening werd gehouden, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 4 van richtlijn 2011/95.

11. Het feit dat het arrest QY dateert van na het bestreden arrest, doet geen afbreuk aan het voorgaande, vermits de vastgestelde onwettigheid de interpretatie betreft die ook voordien had moeten worden gegeven aan artikel 48/6 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 4 van richtlijn 2011/95.

12. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 306.795 van 17 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtslegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig november tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams